

נחום אבלים דרמ"מ קונין שי*

(כלים 1) ג' תריסין הן כו'.

תריס — תשובה ומע"ט (אבות 2) — לעיין במכ' אדנ"ע³ —
ובכלל ג' אופנים בקיום התומ"צ⁴. מצד⁵ יחידה שבנפש שעושה ציווי
יחיד⁶, ואינו נוגע גם היחודים עליונים — כמ"ש בלקו"ת⁷ שאילו ציווה
לחטוב עצים כו' — וכמו כח היותר פנימי שבנפש תענוג⁸. מצד⁹
נפה"א מצד עצמה שנשתל' מע"ס¹⁰, ושם נוגע היחודים¹¹ כו'. נפה"א¹²

(* אחר פטירת זוגתו מרת שרה רבקה — נפטרה כ"ח מנחם-אב תש"ג.

(1) ריש פכ"ד. — מ"סדר הלימוד לאבל וליאָרצייט". בהבא לקמן ראה גם הדרן על פכ"ד
דכלים ופ"ז דמקוואות — סדר הלימוד ליאָרצייט — קה"ת תש"נ (נדפס גם בתורת מנחם —
הדרנים על הרמב"ם וש"ס ע' שנה ואילך).

(2) פ"ד מי"א: "תשובה ומעשים טובים כתרין כו".

(3) כנראה הכוונה להמכתב ע"ד המעלה דמחשבת דא"ח בטו"ת (אגרות-קודש ח"א ע' כד),
"כמ"ש כ"ק אאמו"ר וצוקללה"ה בד"ה לא יצא האיש לא בסייף*, בביאור ענין חמשה כלי
זיין, שענין התריס הוא המגן להגן כו' בשעת צלותא שעת קרבא, וצריכים מגן כו' וזה"ע
לבישת טו"ת שהם נעשים לו למגן ולמחסה כו" (וראה לקמן הערה 30).

(4) והם (כנגד) הג' תריסין.

(5) אופן הא'.

(6) היינו, שכונתו אינה אלא לעשות ציווי ה"יחיד" — יחידו של עולם — כי, "יחידה ..

היא רק תשוקתה ליחידו של עולם בלבד" (לקו"ת פ' ראה כה, א).

(7) שלח מ, א. — ושם: "במצות יש ב' בחי', הא' המצוה עצמה לפי שעי"ז יומשך ונעשה
יחוד למעלה על ידי אתרוג ושופר, ואין זה עבודה שהרי יש לה טעם והרי זה דוגמת רפואה
וסגולה, ואמנם בחי' ב' נק' מצות המלך בלי טעם גם אלו לא הי' נעשה היחוד ועכ"ז כמו אלו
נצטוו לחטוב עצים עד"מ".

(8) ראה המשך תערוב"ב ח"ב פת"ג (ע' תתכט): "בחי' יחידה הוא בחי' העונג העצמי דעצם
הנשמה בעצמות א"ס".

(9) אופן הב'.

(10) ראה תניא פ"ג. — והשתלשלותה מעשר ספירות היא למטה מבחי' היחידה, שמקבלת

מ"יחיד", בחי' שלמעלה מעשר ספירות (ראה לקו"ת פ' ראה כה, א. כז, א).

(11) כלומר: בעשר ספירות נוגע ענין היחודים — שעל ידם יומשך מהספירות העליונות
לספירות התחתונות. ולכן, מצד נפה"א כפי שנשתלשלה מע"ס, העבודה היא כדי "שעי"ז
יומשך ונעשה יחוד למעלה" (כאופן הא' בלקו"ת שבהערה 7).

(12) אופן הג'.

בהתלבשותה בנה"ב והגוף, ואז נוגע גם השכר¹³. או¹⁴: מצד⁵ רצון הבורא, ובכל מדה שהוא מודד לו¹⁵ גם שיהי' הפסד במצוה¹⁶, לא⁹ מפני השכר אבל שעכ"פ לא יפסיד עי"ז, מפני¹² השכר.

וחלוקים: באופן האחרון¹⁷ יכול לפעמים לעבור מהדרך, ולא מפני גודל התאוה, אלא מפני שהנה"ב והגוף אין שייכים — מצ"ע — לתומ"צ¹⁸, ואומר — בקרירות¹⁹ — לא הן ולא שכרן²⁰. וזהו תריס הכפוף שחפץ להשתמש בו גם לשאר צרכים שאין להם שייכות לענין התריס²¹ (כמו ונתתי גשמיכם שאינו ענין לציצית תפלין וכו') — ואולי אפ"ל כפוף מג' רוחות²², למעוטי רוח צפון שאינה מסובבת שמצפון תפתח הרעה (ב"ב²³). ולכן טמא מדרס — זיבה²⁴ באבר מת²⁵ ולא בתאוה²⁶ — וכ"ש שאר טומאות²⁷.

תריס שיוצא בקונפון²⁸, עכ"פ מדייק בתפקידו העיקרי של התריס²⁹

(13) לא רק היחודים.

(14) עוד ביאור בג' האופנים בקיום התומ"צ שכנגד הג' תריסין.

(15) ע"ד דרו"ל (ברכות נד, א — במשנה) "בכל מאדך, בכל מדה ומדה שהוא מודד לך".

(16) כלומר: גם אם יהי' לו הפסד (לא רק העדר השכר) ע"י קיום המצוה, מ"מ, מקיים

המצוה מצד רצון הבורא.

(17) כאשר קיום המצוות הוא (מצד נפה"א בהתלבשותה בנה"ב והגוף) באופן שנוגע גם

השכר, ועאכ"כ כשהוא מפני השכר.

(18) וזה שנה"ב והגוף מקיימים תומ"צ אינו אלא מפני השכר.

(19) לא מפני גודל התאוה, כנ"ל.

(20) כלומר: כיון שכל קיום התומ"צ אינו אלא מפני השכר, הרי לפעמים — מצד הטירחא

שבדבר וכיו"ב — יכול לומר לא הן ולא שכרן.

(21) כלומר: ענין התריס הוא תומ"צ, ותריס הכפוף, "ששוכבים עליו" (פי' הרע"ב), מורה

שקיום התומ"צ הוא באופן שחפץ להשתמש בהתומ"צ — שמכופפם — לשימוש שלו

בצרכים שאינם שייכים לענין התומ"צ (ענין השכר).

(22) "תריס הכפוף, המצויין אצלנו שמקיפים את האדם משלש רוחות" — פי' הרע"ב.

(23) כה, רע"ב. — ושם: "עולם לאכסדרה הוא דומה (שאינו לה דופן רביעית) ורוח צפונית

אינה מסובבת". ובסיום הסוגיא שם: "בבל לצפונה של ארץ ישראל קיימא דכתיב (ירמי' א,

יד) מצפון תפתח הרעה". ומבאר רבינו שייכות הדברים — שזה ש"מצפון תפתח הרעה" הוא

מפני ש"רוח צפונית אינה מסובבת", שזוהי הנתינת-מקום לענין בלתי-רצוי כו'.

(24) כי טומאת מדרס היא בזב (ראה רמב"ם הל' מטמאי משכב ומושב רפ"ז).

(25) ראה אוה"ת וישלח רמו, ב.

(26) כנ"ל שעובר מהדרך לא מפני גודל התאוה.

(27) מפרשי המשנה (ר"מ. רא"ש. רע"ב).

(28) "בשדה של עמק המלך באים שנים כל אחד חרבו בידו ותריס קטן .. להגן כל אחד

במגיניו שלא יכהו חברו" — פי' הרע"ב.

(29) דלא כבאופן האחרון שחפץ להשתמש בו גם לשאר צרכים שאין להם שייכות לענין

התריס.

שיגן בפני החץ וחרב, היינו שיעשו יחודים העליונים³⁰

ע"כ נמצא מרשימה זו בגכתי"ק

---

30) אולי הכוונה שהחץ והחרב מונעים היחודים העליונים (ע"ד המבואר במכתב אדנ"ע לענין התפלה), וה"תריס" מגין בפני החץ והחרב ("תריס בפני הפורענות"), שיעשו היחודים העליונים. — וזהו אופן הב' בקיום המצוות, כדי שיעשו יחודים העליונים.